

Székelyhidi Zsolt

ÉJ-NAP

Nem rejtesz
engem el,
és nem vonsz
magadhoz.
Nem zárunk
szorosan
össze.
Ki-ki-
maradunk
egymás
légteréből.
Reggel,
ha mégis
megszorítasz,
hozzám lopod
magad,
cser
bőröd
azt az
éhséges,
keserves
ízt
levedzi,
rég kiszáradt
napok
sóját.
Csak hálni, mi,
hálás lelkek,
jövünk össze
az éjben,
csak
válni

emberré
vissza
hajnalig
szerényen.
Nem te tévedtél.
Nem vittek
sírba,
nem kaptak
minket se
el, se rajta.
Látod?
Szentül
hittél,
és túrtél.
Én nem
voltam
nappali
magam.

*Változás, 2022
(2 db. 109 x 78 cm, linómetszet, objektum)*